

Luku 1. * Noela Olen nuori ja elämäni on vasta alussa. Mutta silti.. Silti minusta tuntuu siltä, että en voisi jatkaa sitä enää.. Vaikka olenkin elänyt vain muutaman kuukauden.. silti minusta tuntuu tyhjältä, koska elämäni tärkein ihminen uhraisi itsensä, jotta saisi elää.. Kohotan katseeni pimeälle yötaivaalle ja huokaisen. En ole silti yksin. Minua tukee kokonainen joukko -tai ainakin melkein kaikki- minun kaltaisiani, mutta he eivät tiedä mitä ajattelen. Ei edes minulle lähin heistä.. Se harmittaa minua, mutta en halua sekoittaa hänen ajatuksiaan omillani, joita on masentava kuunnella. Minä kestäen kyllä elää, mutta minua vain vaivaa tämä tyhjä tunne. En ole kokonainen.. Samassa ajatukseni katkeaa ja sen hetkisten tunteiden päälle nousee aivan toinen tunne, joka on liiankin tuttu.. Tunnen kuinka aistini heräilevät ja terästäytyvät yöllisessä metsässä. Silmäni alkavat silmäillä ympäristöä ja kuuntelen vielä pidemmälle. Vedän henkeä ja haistan yöllisen metsän kosteuden. Ei muuta, näen vain oksia ja pensaita, jotka heiluvat yön kevyessä tuulessa ja kuulen tuulen huminan puiden välissä. Silmäilen lähi puita ja valitsen niistä sopivan, johon voisin mennä istumaan ja odottamaan. Takaani löytyy sopiva puu, jonka vahva oksa työntyy ulos rungosta kurottaen yläpuolellani kohti muita puita. Loikkaan pienen ponnahduksen kera oksalle ja istun sille nojaten puun runkoon. Katselen ympärilleni ja sillä hetkellä mieleni ottaa takapakkia. Ei. En halua. Miksi en vain juonut kupillista verta kotona? Se olisi pitänyt minut tyytyväisenä muutaman tunnin enemmän. Ei. Miksi ajattelen sitä? Hitot verestä.. Tarvitsen raakaa ja tuoretta lihaa. Peura olisi nyt mukava.. Kuuntelen ympäristöäni, mutta ei.. Vain tuulen huminaa.. Huokaisten kohotan katseeni puiden lehtien välistä näkyvään mustaan tähtitaivaaseen. Ei. En minä voi sittenkään.. Entä jos se.. se peura on jonkun emo..? Sittenhän sen vasa kuolee ainakin. Ei! Lyön nyrkin puuhun. Miksi hitossa minä olen näin inhimillinen?! En minä ole ihminen! Minä olen ihmistä parempi olento, joka on saalistaja. Saalistaja, joka ajattelee omaansa, sekä kaltaistensa etua. Ei ihmisten ja eikä todellakaan eläinten. Eläimet ovat saaliitamme, ei muuta. Me olemme eläinten yläpuolellamme ja on luonnon valinta minkälainen eläin tulee olemaan saaliimme. Me emme sitä päättä. Luonto niitä eläimiä ohjaa. Samassa minusta tuntuu kuin vatsaani iskettäisiin nyrkillä, mutta sisältä päin. "Ah.." ähkäisen koukistaen jalkani ja painaen kasvoni polviini. "Hitto.." Sitten alkaa se onto murina vatsassani, joka sattuu.. Olen kuullut, että ihmisilläkin murisee nälästä vatsa, mutta se ei satu. Meillä se on eri asia.. Hitto soikoon, välillä tuntuu kuin kadehtisin heitä. Heillä tuntuu asiat olevan helpommin kuin meillä.. Vedän syvää henkeä, mutta se jää katkonaiseksi, kun vatsaani alkaa pistelemään. Nälkä.. Minulla on nälkä.. Haluan ruokaa.. Haluan.. tuoretta lihaa, josta.. pursuaa ihanaa ja lämmintä verta.. Missä..? Kohotan katseeni ja nälkäisin silmin katson ympärilleni. Missä..? Kuuntelen korvillani ja sitten kuulen sen suloisen äänen, jota tarvitsen nyt.. todella paljon.. Vedän syvää henkeä ja kipuni helpottaa hiukan kun haistan ravintoni. Tämän nuoren, tietämättömän peuran.. Kuulen kuinka sen tasainen syke pumpppaa verta eteenpäin suonissa.. Eikä tuo peura ole edes kaukana.. Nousen seisomaan, mutta pysähdyn niille sijoille. Minä haistan.. tuon tutun tuoksun, joka kuuluu vain ja ainoastaan meidänlaisillemme.. Tuo kanelin hento tuoksu, joka saa adrenaliinin virtaamaan suonissani. Tuo haju on vieras.. Asetun kyyryyn, valmiina pinkaisemaan kohti tuota vierasta. Kuuntelen ja kuulen kuinka nopeat askeleet kiitävät metsän lävitse parin kilometrin päässä minusta. Tämä juoksee vain ohitse. Hyvä. Ei uhkaa minulle tai saaliilleni.. Enkä silti liiku. Kaiken edelle silti tunkee nämä helvetillisen inhimilliset ajatukset.. Ei. Helvetti. En minä voi ajatella näin! Minä. En. Ole. Ihminen! Pyyhin ajatukseni ja loikaten alas oksalta pinkaisen juoksuun kohti saalistani. Odotan vain peura.. Olet kuollut jo ennen kuin huomaatkaan... Puut vilisevät silmiäni ohitse ja viileä yöilma suhisee korvissani. Ja pian näenkin sen, jonka halusinkin.. Sen herkullisen peuran, joka syö lehtiä tyytyväisenä.. Yhtäkkiä kuulen oikealta tiheitä askelia ja pian näenkin hahmon

loikkaavan tietämättömän peuran kimppuun. Kuulen kuinka peuran niskanikamat katkeavat iljettävän ruksahduksen saatelemana helposti ja peuran ruho lysähtää maahan. Pysähdyn niille sijoilleni ja tuijotan hahmoa silmä kovana. Hahmo nousee ja sillä hetkellä haistan tuon samaisen hajun, jonka olin haistanut aiemmin. "Sinä.. huijasit minua.." sanoin. "Ja sinä olet aloittelija.. idiootti.. Minä jo päätin, että se on saaliini ennen kuin sinulla oli edes nälkä", mies sanoo hymyillen mahtailevasti. "Kuuntele enemmän mitä ympärilläsi tapahtuu, kakara.." Mies kyyristyi ja tuijotti minua uhkaavasti. "Häivy silmistäni, kakara, tai en vastaa seurauksista.." Katsoin miestä takaisin, vaikka tunsin kuinka nuo minua katsovat silmät olivat vanhat ja ne herättivät minussa kunnioituksen halua, mutta tuo mies oli vieras ja töykeä, joten hitot kunnioituksesta.. "Etkö tiedä kenen laumaan kuulun?" kysyin, koska toivoin miehen luovuttavan saalinsa minulle. Olihan se minun. "Kuules, kakara, älä pidä minua idioottina!" mies sanoo jo vihaiseen sävyyn. "Totta kai minä tiedän! Olet Rodricon lauman typerä kakara!" "Kh..! Lopeta jo tuo, vanhus!" huudahdin. "Älä hauku minua!" Samana hetkenä mies katoaa ja seuraavana hetkenä tunnen käden kurkussani kiinni, joka kaataa minut selälleen puiden juurien päälle. Ähähdän kivusta. "Vanhus..?" mies kysyy lähentyen kasvojani sähisten hiljaa. "Taidan minä ollakin.. Mutta.. sinä jos kuka et voi haukkua minua, kakara. Minä haukun ketä minä haluan!" "Sinä olet vanhus!" huudan. "Tsk.. Sinä et ajattele selvästi.." Mies kohottaa minut ylös juurten päältä ja alan jo haukkomaan happea kun nousen ilmaan. "Hanki oma saaliisi." Sitten hän päästää irti ja rymähdän takaisin juurten päälle. Äännähdän kivusta hengästyneenä. Kiroan mielessäni ja päätän luovuttaa. Hän voitti tämän erän.. Mies astelee pian muina miehinä peuran ruhon ääreen ja pian kuuluu repimisen ääni, jota saattelee nälkäinen mässäilyä ääni. Hitto.. Minä haluan ruokaa.. mutta en jaksa nousta.. Minua alkaa väsyttämään ja silmäluomeni alkavat käydä raskaiksi. Nälän tuoma heikkous ja vahingoittuminen ei ole hyvä yhdistelmä.. Hitto.. kiroan. Sitten silmissäni pimenee ja kaikki katoaa ympäriltäni. "Kulta?" lempeä ääni kysyy uneni lävitse. Raotan silmiäni ja siinä silmiäni edessä ovat nuo maailman ihanimmat kasvot, jotka katsovat minua rakastavasti. "Onko jo aamu..? Kuinka kauan nukuin..?" kysyin hieraisten silmiäni. "Et kauaan.." tämä vastaa ja samassa tämän hymy muuttuu omahyväiseksi. "Nukuit juuri sopivasti, jotta ehdin maistaa sinua.." Paniikissa katsoin vatsaani, jossa ammotti avonainen haava. Kipu iski minuun kuin moukari ja huusin tuskan ja paniikin sekaista huutoa. Kohoan istumaan ja katson ympärilleni hädissäni. Ei mitään.. Kokeilen vatsaani, joka on normaali.. Se oli vain unta.. Se oli vain hiton unta.. Katselen ympärilleni. Vielä oli pimeää ja mies oli lähtenyt peuran ruhon ääreltä. Ruhon paikalla olikin vain luuranko. Kauanko olin nukkunut? Muutaman tunnin vai kenties kokonaisen vuorokauden..? Vai kenties enemmän..? Voi ei.. Minun on palattava takaisin.. Nousen, mutta jään niille sijoille, kun kipu iskee vatsaani kuin puukkoa olisi väännetty sisuskaluissani. "Ai niin.. Nälkä.." kiroan hiljaa. Vedän syvää henkeä ja kuuntelen ympäristöäni. Korviini kantautuu raskasta hengitystä, jossa on hipaus tuskaa. Se on peura.. joka on loukkaantunut.. Täydellistä. Pinkaisen juoksuun kivusta huolimatta ja kiidan yöllisen metsän lävitse kohti saalistani. Kuuntelen ja haistelen metsää samalla, enkä aisti ketään ylimääräistä. Hyvä, saan pitää saaliin nyt itselläni. Ja siellähän se saaliini puun juurella makaa toinen reisi ikävän näköisenä. Luultavasti katkennut.. Lähestyn saalista näkyvästi, mutta se vain katsoo minua väsynein silmin. Eläimen hengitys rahisee. Tuo peura on tuskissaan ja väsynyt.. ja minä tulín päättämään elämäsi kärsimyksen.. Älä huoli. Astelen peuran eteen ja tartun sen päästä sulkien silmäni ja väännän. Kuuluu iljettävä rusahdus ja peuran pää valahtaa maahan elottomana. Huokaisen tyytyväisenä. Vihdoinkin.. Olen juuri kumartumassa peuran ruhon äärelle, kunnes haistan se tuoksun jonka olisin viimeisenä halunnut haistaa.. Tuo lievä haju, mutta se on se haju, jota varsinkin nuorien

meidänlaistemme on paettava kuin viimeistä päivää.. Meillä ei ole mitään mahdollisuuksia niitä hulluja vastaan. Ei mitään. Eikä varsinkaan minulla. Minä olen nälkäinen ja väsynyt. Haluan syödä, mutta en voi. Pelko hiipii mieleeni ohittaen nälkäni. Kuuntelen liikkumattomana ja miltein hengittämättä missä päin tuo hullu on.. Pian korviini kantautuu tiheitä askelia ja epäsäännöllisiä murahduksia ja vinkaisuja. Kyllä, se on se.. ja se on metsästävässä.. Askeleet juoksevat takanani pohjoisessa parin kilometrin päässä ohitseni. Hyvä. Mene vain ohitse.. Samassa tapahtuu jotain odottamatonta.. Ne kääntyvät minua kohti. Voi ei.. Se taisi haistaa ruhon.. Katson puuhun, jonka juurella olen ja sen latvasta lähtee laaja kirjo eri kokoisia oksia, jotka levittäytyvät pitkälle. Ponnistan puuhun ja kipuan lavuston oksien väliin. Täydellistä. Oksien suojassa on täydellinen kolo, jossa voin seistä ja odottaa. Menen kyykkyyyn puunrunkoa vasten ja näen sopivasti oksien välistä ruholle. Vedän syvää henkeä sydän pamppaillen ja kuuntelen. Epämääräiset murahduksien saattelemat askeleet lähestyvät minua kovaa vauhtia ja painaudun puunrunkoa vasten jännittyneenä. Kaikki vartaloni lihaksen ovat niin jännityneet, että ihan tekee kipeää. Toivon suuresti, ettei se tulisi tänne.. Jos se huomaa minut, ei minulla ole muuta vaihtoehtoa kuin paeta ja kauas.. Olin sitten kuinka nälkäinen tai väsynyt. Pakeneminen on ainoa vaihtoehto selvitä noista hulluista. Se on ainut vaihtoehto varsinkin meillä nuorilla. Vanhemmilla yksilöillä on mahdollisuuksia voittaa, mutta se voi silti olla riskaa peliä. Muistan kuinka minulle on kerrottu monesti kuinka jos haitaa tai kuulee tämän hullun, pitää paeta tiheään ja korkeaan puuhun ja olla hiljaa, koska silloin on mahdollisuuksia, ettei tule huomatuksi ja selviää pakenematta, sekä säästää energiaa. Sitten tapahtuukin jotain sellaista, mikä saa minut helpotuksen valtaan. Askeleet kääntyvät ja ne juoksevat länteen. Lysähdän oksalle helpottuneena ja naurahdan. "Se lähti.." hymyilen. Kuuntelen vielä ja kyllä.. Juoksuaskeleet sen kuin vain kaikkoavat länteen. Ihanaa.. Sitten kipu vihlaisee vatsassani ja ähähdän. Niin.. Minulla on edelleen nälkä.. Hitto. Nousen ja olen loikkaamassa alas ruhon viereen, mutta kun kuulen takaani oksien rapinan, seisahdun paikalleni. "Ah, niin nuori ja niin täydellinen.." vieras ääni sanoo ja siinä samassa haistan tuon lievän pippurimaisen sekoituksen. Pakokauhu iskee minuun ja pinkaisen juoksuun välittömästi oksalta. Ei.. Ei voi olla totta.. Niitä oli kaksi, joista toista en huomannut.. ja se löysi minut. Virhe, mikä kamala virhe.. Miksi en kuuntele ikinä tarpeeksi?! Kuulen sydämeni pamppailun ja kiihkeän hengityksen seasta kuinka tuo hullu lähtee perääni. "Älä pakene, tyttö! Nauttikaamme tästä hetkestä!" tämä huutaa naurahtaen, johon sekoittuu innostunut vinkaisu. Voi ei..! Se aloitti saalistamisen.. Juoksen läpi yöllisen metsän, niin kovaa kuin jaloistani pääsen, mutta se vain pysyy kannoillani.. Samassa näen puiden välissä epämääräisen hahmon, joka muistuttaa valtavaa käärmettä tai jotain sen tapaista sekasikiötä.. Yllättäen sekoan askelissani ja rysähdän maahan. Katson hahmoa peloissani ja kuuntelen takaani tulevia askelia. Voi hitto.. Tässäkö elämäni oli...? Edessäni oleva olento astelee eteenpäin ja murahduksen saattelemana se lähtee kiitämään ilmassa minua kohti alle metrin päässä maasta. Suljen silmäni ja tunnen kuinka kyyneleet kihoavat silmiini. Hitto.. Hyvästi.. En tunnekaan kipua, vaan viileän ja napakan tuulen puuskahduksen, joka ravisuttelee hiuksiani ja vaatteitani. Sitten kuuluu murahduksia ja kiljakduksia ja pian tulee hiljaista. Ehkä liiankin..